

Arrest

nr. 57 397 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRÈRE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 7 november 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 9 november 2009.

Op 21 januari 2010 dienen verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 februari 2010, 7 mei 2010 en 13 september 2010 dienen verzoeksters hierop aanvullingen in.

Op 20 mei 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoeksters in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 6 oktober 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van tweede verzoekster.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.05.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Betreffende H., L.:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 06.10.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze aandoening kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Betrokkene kan reizen, hoewel de aanwezigheid van derden noodzakelijk is in geval van complicaties.

De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Wat betreft de noodzakelijke aanwezigheid van derden: deze negatieve beslissing geldt ook voor de moeder van betrokkene, die samen met betrokkene kan terugkeren naar het herkomstland.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op financieel vlak: dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier).

Betrokkene voegt ook een Armeens document toe in de bijlage, welk bevestigt dat zij haar medische kosten terugbetaald kreeg in de periode voor haar vertrek naar België. Dat er geen reden is om aan te nemen waarom dit niet langer zo zou zijn bij een terugkeer naar het herkomstland.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op geografisch vlak: de benodigde behandeling en opvolging zijn enkel toegankelijk in de grote steden zoals Jerevan. Aangezien betrokkenen voor hun komst naar België in Jerevan verbleven, zoals zij zelf verklaarden tijdens hun asielpcedure, zijn er geen geografische beperkingen aangaande de benodigde behandeling en opvolging.

Betreffende A., N.:

Betrokkene voegt ook een Armeens document toe in de bijlage, dit zou een medisch attest betreffen. Met dit document kan echter geen rekening worden gehouden gezien het niet werd opgesteld door een in België erkende arts.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich met schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

(...)

Dat in het advies van dokter G. te lezen is:

'Er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit van de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.'

Dat het evenwel duidelijk is dat Juffrouw H. deze behandeling niet kan krijgen in Armenië. Dat in een rapport over Armenië van OSAR van 2005 (stuk 7) te lezen staat:

(...)

De Verenigde Naties stelt dat het heel pover is gesteld niet de gezondheid van de Armeniërs de laatste 10 jaren. Zo is de sanitaire situatie desastreus alsook het gebrek aan een efficiënt gezondheidszorgensysteem, de slechte voeding, de gevolgen van armoede en de schade aan het milieu.

In 1997 werd het gratis gezondheidszorgensysteem afgeschaft. Dit verergerde de situatie aanzienlijk. Sindsdien moeten de patiënten de kosten voor gezondheidszorgen en medicijnen volledig zelf betalen. Dat terwijl in Armenië 43% van de bevolking onder de armoedegrens leeft en 15% van de bevolking leeft in extreme armoede. Daar komt nog eens bij dat één derde van de Armeense bevolking werkloos is.

Dat in een rapport van O SAR "Armenien und Russische Föderation: Behandlungsmöglichkeiten von Beta-Thalassaemia major" van 2006 te lezen staat (stuk 8):

(...)

Sinds de jaren 90, na het uiteenvallen van de Sovjet Unie werden alle inrichtingen geprivatiseerd. Zij waren voordien staatsgefinancierd en centraal georganiseerd, met vele misbruiken omwille van de sterke binding met de partij. Nu is er sprake van mismanagement en dat vooral door ene gebrekkige opleiding van de diensthouders-artsen.

Dit rapport stelt letterlijk dat de Armeense ziekenhuis niet aan de Westerse standaarden voldoet. Er zijn onvoldoende medicijnen toegelaten in Armenië.

Dat in een rapport van OSAR van november 2008 "Armenien: Behandlung von Hepatitis C (stuk 9) het volgende te lezen staat:

(...)

De bevolking heeft beperkte toegang tot gezondheidszorgen. Zelfs tot de slechts van alle staten die vroeger deel uitmaakten van de Sovjet-Unie.

De medische gezondheidszorgen kunnen in vraag worden gesteld, zeker rekeninghoudende met de lage standaarden. Medicijnen die op de lijst van essentiële medicijnen voorkomen zijn onbetaalbaar. In vele ziekenhuizen, zeker in landelijke gebieden, ontbreken de moderne medische technologieën en de voorhanden zijnde middelen worden inefficiënt verdeeld.

Het geven van steekpenningen om gezondheidszorgen te kunnen genieten is eerder regel dan uitzondering. Dit komt door de veel te lage lonen van de artsen !!!

Dat dit rapport stelt zelfs dat, ook als er een "basic benefits package" zou bestaan die een deel van kosteloze seksueel overdraagbare aandoeningen dekt, dan nog zijn deze dekking niet kosteloos zijn. Er is geen vertrouwen in zulke kosteloze programma's en er is geen garantie dat de gerechtigden daadwerkelijk in het programma opgenomen worden.

Dat in een rapport, opgesteld door dokter S. van OSAR van 2008 "Armenien: Behandlung eines behinderten Kindes" (stuk 10) te lezen staat:

(...)

Hier wordt een concreet voorbeeld aangehaald van de behandeling van een ziek kind. Dit kind moet 24 kilometer reizen eer hij een logopedie of fysiotherapeutische behandeling kan verkrijgen. Dit kost hem 200 EUR per maand waarvan hij 10 EUR terugkrijgt van de Staat. Dat terwijl de meerderheid van de bevolking onder de armoedegrens leeft.

Dat in een rapport van Medicines sans Frontières "IAR 2007: Armenia: Why we are here" (stuk 11) te lezen staat:

(...)

Armenië is een heel verarmd land. Tuberculose wordt heel laat gediagnosticeerd. Dit rapport stelt dat Artsen zonder Grenzen het enigste agentschap is dat in Armenië strijdt tegen tuberculose !

Dat ook een rapport van de World Health Organisation "Core health indicators" van 2006 (stuk 12) stelt dat bijna 90% van de uitgaven betreffende gezondheidszorgen "out of the pocket" van de patiënt zijn.

Dat er dus moet worden vastgesteld dat juffrouw H. wel aan de voorwaarden voldoet om een machtiging tot verblijf te krijgen op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. (...)

Dat juffrouw H. dus geen toegang zal hebben tot een degelijke gezondheidszorg in Armenië, nu het algemeen geweten is dat de toegang tot de basisgezondheidszorg in Armenië reeds een probleem is, laat staan de verzekering van gespecialiseerde gezondheidszorg zoals opvolging en een behandeling door een diabetoloog.

Dat, in dit opzicht de bovengenoemde rapporten zeer duidelijk zijn omdat er wordt bevestigd dat er geen financiële tenlasteneming is van medische kosten, en onvoldoende toegang tot basisgezondheidszorg bestaat voor Armeniërs.

Dat, zelfs indien een behandeling mogelijk zou zijn in Armenië, dan nog moet er worden vastgesteld dat Juffrouw H. een dergelijke behandeling niet kan betalen, omdat er geen terugbetaling is voorzien door de overheden en bovendien zal er een einde worden gemaakt aan de opgestarte behandeling in België.

Deze informatie is zeer duidelijk en ondubbelzinnig: de medische begeleiding van juffrouw H. zal niet kunnen worden verder gezet in Armenië, wat uiteraard een zeer negatieve impact zal hebben op haar gezondheidstoestand en tot een coma of zelfs tot de dood kan leiden, wat in strijd zou zijn met het artikel 3 van het EVRM,

Dat in de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van het feit "dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. 'Dat de aandoening van betrokkene is opgenomen op de lijst voor gratis zorgen (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier) '.

Dat er louter wordt verwezen in de bestreden beslissing dat een medische behandeling beschikbaar zou zijn op basis van een mail dd 29 september 2009 aan het Armeense Ministerie van Volksgezondheid en op basis van een lijst van geregistreerde geneesmiddelen die beschikbaar zouden zijn op voorschrift.

Dat er in de de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat een medische behandeling bovendien ook concreet, in de praktijk toegankelijk zou zijn voor sociaal zwakkeren uit de samenleving.

Dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de toegankelijkheid van de medische behandeling en dit bovendien expliciet wordt gesteld door de arts-attaché die vermeldt dat "er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in de medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit van de medische zorgen te garanderen doch valt buiten de context van dit medisch advies,"

Dat in de bestreden beslissing geenszins wordt hard gemaakt dat de medische behandeling toegankelijk is daar er louter wordt verwezen naar het feit dat de ziekte werd opgenomen op een lijst voor gratis zorgen.

Dat de bestreden beslissing hiervoor verwijst naar informatie beschikbaar in het administratief dossier en deze informatie slechts kan worden geconsulteerd door de eiseres nadat zij een beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het administratief dossier pas dan kunnen inkijken en zij dus slechts achteraf geïnformeerd worden wat een schending uitmaakt van hun recht op verdediging en op de formele en materiële motiveringsplicht zoals hoger aangehaald nu het helemaal niet duidelijk is welk soort informatie het hier betreft.

Dat het vaste rechtspraak is dat indien de bestreden beslissing zich baseert op bepaalde informatie of op een advies van een bepaalde persoon, zoals bijvoorbeeld een arts, deze informatie in copie moet worden toegevoegd als bijlage aan de bestreden beslissing, wat in dit geval niet is gebeurd ;

Dat hierdoor de eisers met de mogelijkheid hebben op nuttige wijze hun rechtsmiddel uit te oefenen, daar zij in de onmogelijkheid zijn om kennis te nemen van de informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die enkel te vinden is in het administratief dossier, zodat zij hun middelen en argumenten niet kunnen laten gelden.

Dat dit een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging nu zij bij het indienen van het huidige verzoekschrift geen mogelijkheid hebben om op schriftelijke wijze hun middelen en argumenten te laten gelden voor de Raad omtrent de informatie waarop de tegenpartij zich baseert;

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt op welke wijze de toegang tot de nodige medische zorgen in de concrete praktijk zou worden gerealiseerd; Dat het bestaan van een lijst van geneesmiddelen en een reglementering die gratis zorgen voorziet in bepaalde gevallen voor sociaal zwakkeren nog niet betekent dat de toepassing van deze reglementering in de praktijk in Armenië succesvol zou zijn ; Dat bovendien de hierboven geciteerde rapporten door de eiseres duidelijk aantonen dat deze toegankelijkheid in de praktijk zeer problematisch is (stukken 7 tot en met 11).

Dat hoger genoemde rapporten de toegankelijkheid tot zelfs essentiële medicatie ernstig in vraag stellen. Dat dit argument net als één van de hoofdargumenten werd aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de bestreden beslissing en het advies van de arts-attaché uitdrukkelijk stellen dat de toegankelijkheid niet werd onderzocht ... ;

Dat de bestreden beslissing in zijn motivering de financiële mogelijkheid van de betrokkene dient te evalueren en niet kan volstaan met louter te verwijzen dat de betrokkene in de periode voor het vertrek naar België een terugbetaling kreeg van medische kosten en er vanuit gaat dat dit in de toekomst ook zo zal zijn (R.v.St., nr. 79.364 van 19 maart 1999(...))

Dat dergelijke evaluatie ontbreekt in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat, indien een daadwerkelijke evaluatie van de financiële situatie van de eisers zou zijn gebeurd, er duidelijk zou zijn geworden dat eisers een medische behandeling louter kon ondergaan, doordat zij hulp kregen van een humanitaire organisatie. De eisers trachten zo snel mogelijk de nodige bewijsstukken hiervan voor te leggen.

Dat eiseres aldus totaal afhankelijk was en bij terugkeer zou zijn van de goede wil van de humanitaire organisaties tot bekomen van medische hulp.

Dat eisers met hoger genoemde rapporten duidelijk maakt dat de gratis sociale zekerheid werd afgeschaft en zelfs medicijnen die op een lijst van essentiële medicatie staan, onbetaalbaar zijn. Dat het louter vermelden op een lijst van gratis medicijnen dus geenszins betekent dat deze medicijnen ook beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat eiseres met hoger genoemde rapporten immers duidelijk maakt dat, moest er een "basic benefits package" beschikbaar zou zijn, dit nog steeds niet toegankelijk zou zijn daar dit nooit kosteloos zou zijn en dat er geen vertrouwen is in kosteloze programma's en bovendien de beschikbaarheid ervan niet garandeert dat men ook effectief toegang krijgt tot deze programma's.

Dat eiseres met hoger genoemde rapporten duidelijk maakt dat steekpenningen meer de regel dan de uitzondering zijn in Armenië omdat de lonen van de artsen en de verplegers veel te laag zijn en dat 90% van de betalingen voor medische zorgen "out of the pocket" zijn en dus door de individuele burgers dienen gedragen te worden en dat deze kosten zeer hoog kunnen oplopen en de facto onbetaalbaar zijn zodat betrokkene aantoont dat medicijnen, zo zij reeds beschikbaar zouden zijn, met financieel toegankelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing bovendien met ingaat op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België,

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, die aan de tegenpartij oplegt om een beslissing te nemen, rekening houdende met alle elementen van de zaak en dat de tegenpartij in voorkomend geval, indien, dit nodig is, moet overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken op dat ze volledig zou zijn geïnformeerd over de situatie van de persoon en de gezondheidstoestand (CE., n° 91.709 van 19 december 2000: LEJEUNE, L. en MATHY, F., " La jurisprudence du Conseil d'Etat au contentieux médical des étrangers", R.D.E., 2002, n° 119, p. 395-396);

Dat om die redenen de bestreden beslissing daarom, een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont, in strijd met de aangehaalde wetbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid en het recht van verdediging;

Dat doordat de bestreden, beslissing uitdrukkelijk met de toegankelijkheid onderzoekt van de nodige medische zorgen en dus geen rekening houdt met de impact van de onderbreking van de in België opgestarte zorgen in geval van terugkeer naar Armenië, de bestreden beslissing een schending

uitmaakt van het artikel 3 EVRM ; De stopzetting van de medische zorgen in België en het gene toegang meer hebben tot de medische behandeling in Armenië zal een verslechtering van de gezondheidstoestand van de eisers tot gevolg hebben, wat onmenselijke en vernederende behandelingen uitmaken, in strijd met artikel 3 EVRM ; Dat dit risico wordt bevestigd door de artsen van de eisers m de opgemaakte medische attesten stukken 2 tot en niet 6);”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt dat er wel degelijk een uitvoerige motivering voorzien is volgens dewelke tweede verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. De motivering is gesteund op het advies van de arts-attaché van 6 oktober 2010. In dit advies wordt uitvoerig ingegaan op alle medische stukken die door verzoekster werden bijgevoegd. Een nauwkeurige analyse van deze verslagen liet de arts-attaché toe om te concluderen dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoeksters stellen dat de beslissing niets zegt over de toegankelijkheid tot de medische zorgen, verwijst de verwerende partij naar de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt ingegaan op deze toegankelijkheid van medische zorgen in Armenië. Er wordt op gewezen dat er geen systeem van sociale zekerheid bestaat, maar dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat tweede verzoeksters aandoening is opgenomen op deze lijst. De beslissing houdt rekening met zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische behandeling. In de beslissing wordt er tevens op gewezen dat tweede verzoekster haar medische kosten terugbetaald kreeg in de periode voor haar vertrek naar België. Het feit dat dit volgens verzoeksters komt door humanitaire organisaties die haar gesteund hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat de medische zorgen ook op financieel vlak toegankelijk zijn. De verwerende partij wijst erop dat de informatie die vermeld wordt in de bestreden beslissing, dateert van meer recente datum dan de rapporten waarnaar verzoeksters verwijzen in het verzoekschrift. De verwerende partij wijst op het gedetailleerd medisch attest van 15 december 2009 van dokter C. waarin bevestigd wordt dat tweede verzoekster kan reizen naar haar herkomstland.

De uiteindelijke appreciatie van de medische toestand van tweede verzoekster en aangaande de situatie in het land van herkomst, komt toe aan de arts-attaché. Dit blijkt overigens uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en de verwerende partij verwijst tevens naar de memorie van toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) waarin aangaande artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens gesteld wordt dat de appreciatie van het risico wordt overgelaten aan de ambtenaar-geneesheer.

In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeksters slagen er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoeksters kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De verwerende partij wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aan de verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag worden verweten nu verzoeksters niet kunnen aantonen dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

3.3. In de repliekmemorie verwijzen verzoeksters naar het verzoekschrift.

3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem van tweede verzoekster kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te staan in toepassing van artikel 9ter en dat eerste verzoekster een Armeens document toevoegt dat een medisch attest zou betreffen maar waarmee geen rekening kan worden gehouden gezien het niet werd opgesteld door een in België erkende arts.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bijgevoegde verslag van de arts-attaché, in dit verslag van de arts-attaché wordt verwezen naar welomschreven stukken (e-mail, lijst van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, medisch attest) waarvan de inhoud in het kort wordt weergegeven.

Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeksters zetten uiteen dat tweede verzoekster de nodige behandeling niet kan krijgen in Armenië. Zij verwijzen hiervoor naar rapporten van OSAR van 2005, 2006 en 2008, naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van 2007, naar een rapport van de World Health Organisation van 2006 en leiden daaruit af dat tweede verzoekster geen toegang zal hebben tot een degelijke gezondheidszorg in Armenië, dat er geen financiële tenlasteneming is en onvoldoende toegang tot de basisgezondheidszorg laat staan gespecialiseerde gezondheidszorg, dat er geen terugbetaling is en dat er een einde zal worden gemaakt aan de opgestarte behandeling in België. Verzoeksters menen dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beschikbaarheid van de medische behandeling op basis van een e-mail van 29 september 2009 van het Armeens ministerie van Volksgezondheid en op basis van een lijst van geregistreerde geneesmiddelen niet volstaat. Zij menen dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat een medische behandeling concreet en in de praktijk toegankelijk zou zijn voor sociaal zwakkeren uit de samenleving. De bestreden beslissing spreekt zich volgens verzoekers niet uit over de toegankelijkheid van de medische behandeling. Verzoeksters stellen dat in de bestreden beslissing niet hard wordt gemaakt dat de medische behandeling toegankelijk is omdat hiervoor enkel wordt verwezen naar het feit dat de ziekte opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen, waarvoor wordt verwezen naar informatie beschikbaar in het administratief dossier, maar verzoeksters zijn van mening dat zij deze informatie pas kunnen consulteren nadat zij een beroep hebben ingediend bij de Raad waar zij het

administratief dossier kunnen inzien en dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en van het recht op verdediging. Ook menen verzoeksters dat een evaluatie van hun financiële mogelijkheden diende te gebeuren en dat het niet volstaat te verwijzen dat tweede verzoekster in de periode voor haar vertrek naar België een terugbetaling kreeg van de medische kosten. Deze terugbetaling geschiedde door hulp van een humanitaire organisatie. Evenmin wordt in de bestreden beslissing ingegaan op het risico van onderbreking van de medische behandeling van tweede verzoekster.

Verzoeksters verwijzen naar rapporten van 2005 tot en met 2008 maar laten na de actualiteitswaarde ervan aan te tonen. Een verwijzing naar deze rapporten kan bijgevolg geen afbreuk doen aan een e-mail van 29 september 2010 van het Armeens ministerie van Volkgezondheid en naar de lijst verkregen op 5 oktober 2010 van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, waaruit respectievelijk blijkt dat endocrinologische opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië, inclusief opvolging en behandeling van verwickelingen van verzoeksters aandoening, en dat de door tweede verzoekster benodigde geneesmiddelen geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar.

Verzoeksters slagen er bijgevolg niet in om door een loutere verwijzing naar deze rapporten aan te tonen dat tweede verzoekster geen toegang zal hebben tot een degelijke gezondheidszorg in Armenië, dat er geen financiële tenlasteneming is, dat er onvoldoende toegang is tot de basisgezondheidszorg laat staan gespecialiseerde gezondheidszorg, dat er geen terugbetaling is en dat er een einde zal worden gemaakt aan de opgestarte behandeling in België. De Raad wijst er bovendien op dat tweede verzoekster een stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij een medische behandeling onderging in Armenië en de kosten ervan terugbetaald kreeg in de periode voor haar vertrek naar België. Nu vaststaat dat tweede verzoekster in het verleden reeds medisch werd behandeld in Armenië en haar kosten terugbetaald werden, kan zij niet met goed gevolg door een loutere verwijzing naar rapporten uit de periode 2005 – 2008 aanvoeren dat zij in Armenië geen toegang heeft tot medische zorgen en dat er geen financiële tenlasteneming is.

In tegenstelling tot wat verzoeksters beweren, bevat de bestreden beslissing een motivering inzake de toegankelijkheid van de zorgen, meer bepaald inzake de toegankelijkheid op financieel vlak en inzake de toegankelijkheid op geografisch vlak:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op financieel vlak: dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier).

Betrokkene voegt ook een Armeens document toe in de bijlage, welk bevestigt dat zij haar medische kosten terugbetaald kreeg in de periode voor haar vertrek naar België. Dat er geen reden is om aan te nemen waarom dit niet langer zo zou zijn bij een terugkeer naar het herkomstland.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op geografisch vlak: de benodigde behandeling en opvolging zijn enkel toegankelijk in de grote steden zoals Jerevan. Aangezien betrokkenen voor hun komst naar België in Jerevan verbleven, zoals zij zelf verklaarden tijdens hun asielprocedure, zijn er geen geografische beperkingen aangaande de benodigde behandeling en opvolging.”

Waar verzoeksters menen dat zij de informatie in het administratief dossier niet kennen en slechts kunnen raadplegen in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad, kunnen zij niet gevolgd worden. Verzoeksters konden inzage vragen in hun dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de openbaarheid van bestuur. Waar verzoeksters menen dat door de verwijzing naar deze stukken de formele motiveringsplicht wordt geschonden, wordt verwezen naar het hierboven gestelde inzake de formele motiveringsplicht. Verzoeksters zetten niet uiteen in welk opzicht de verwijzing naar deze stukken een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt, nu deze stukken zich in het dossier bevinden en de motieven inzake deze informatie getuigen van een correcte feitenvinding.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeksters kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Waar verzoeksters menen dat een evaluatie van hun financiële mogelijkheden ontbreekt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen zulke evaluatie diende te bevatten aangezien er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de zorgen gratis zijn voor patiënten met ziekten die zijn opgenomen op de lijst voor gratis zorgen, en dat verzoeksters aandoening is opgenomen op deze lijst. Nu er in de bestreden beslissing wordt van uitgegaan dat de behandeling voor verzoekster gratis is en deze vaststelling steunt op informatie in het dossier, diende er geen evaluatie te gebeuren van de financiële mogelijkheden van verzoeksters. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster een Armeens document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij haar medische kosten in Armenië terugbetaald kreeg in de periode voor haar vertrek naar België. Er is geen reden waarom de gemachtigde in de bestreden beslissing niet zou mogen verwijzen naar dit stuk.

Ten slotte voeren verzoeksters aan dat de bestreden beslissing geen motief bevat inzake de onderbreking van de behandeling van verzoekster. De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing wordt van uitgegaan dat de behandeling van verzoekster in Armenië beschikbaar is en voor haar toegankelijk en dat verzoekster een stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor haar vertrek naar België behandeld werd. Er is bijgevolg geen reden om aan te nemen dat de behandeling van verzoekster niet zou worden verder gezet eens zij in Armenië is, zodat de bestreden beslissing geen afzonderlijke motivering in dit verband dient te bevatten.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. Verzoeksters slagen er niet in aan te tonen dat de gemachtigde niet op kennelijk redelijke wijze oordeelde of dat hij gebruik heeft gemaakt van een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet of de schending van de rechten van de verdediging.

3.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals hierboven reeds gesteld, werd rekening gehouden met de informatie in het dossier aangaande de aandoening van tweede verzoekster en aangaande de mogelijkheid en toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Verzoeksters voeren de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omdat *“de bestreden beslissing uitdrukkelijk niet de toegankelijkheid onderzoekt van de nodige medische zorgen en dus geen rekening houdt met de impact van de onderbreking van de in België opgestarte zorgen in geval van terugkeer naar Armenië (...) De stopzetting van de medische zorgen in België en het gene toegang meer hebben tot de medische behandeling in Armenië zal een verslechtering van de gezondheidstoestand van de eisers tot gevolg hebben, wat onmenselijke en vernederende behandelingen uitmaken, in strijd met artikel 3 EVRM.”*

Zoals reeds gesteld onder punt 3.4.1. van dit arrest, wordt in tegenstelling tot wat verzoeksters beweren, wel degelijk ingegaan op de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen en diende niet afzonderlijk te worden gemotiveerd wat de impact zou zijn van een onderbreking van de zorgen, omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een reden zou zijn om aan te nemen dat de zorgen onderbroken zouden worden. Verzoeksters uitgangspunt dat de zorgen zouden worden stopgezet en dat tweede verzoekster geen toegang zou hebben tot medische behandeling in Armenië, is bijgevolg verkeerd. In dit opzicht mist hun uiteenzetting inzake de schending van artikel 3 van het EVRM feitelijke grondslag.

Verzoeksters verwijzen in dit verband ook naar medische attesten die zij als bijlage bij het verzoekschrift voegen. De medische attesten die dateren van voor de bestreden beslissing, werden reeds in aanmerking genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Verzoeksters tonen niet met concrete gegevens aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk is.

De medische attesten van 28 oktober 2010 vermelden enkel dat een levenslange verderzetting van de behandeling noodzakelijk is en dat er bij stopzetting risico is op coma. Het attest van een psycholoog van 13 oktober 2010 vermeldt dat de therapie dient verdergezet te worden. Uit het hierboven gestelde is reeds gebleken dat er geen reden is om aan te nemen dat tweede verzoeksters behandeling zou worden stopgezet bij een terugkeer naar Armenië. De medische attesten die verzoeksters bijvoegen, veranderen bijgevolg niets aan het niet correcte uitgangspunt van verzoeksters inzake de schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeksters doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeksters brengen geen concrete, correcte, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET